

Za poduk in kratek čas.

Nemški šulverein.

(Sleparako usilovanjo nemščine.)

IV. Slovencu nemški znati je koristno pa se mu ni treba zavojiti tega slovenstvu izneveriti, ponemčiti. Temu pritrdi vsak pame ten, pravičen mož in tako svetujejo domoljubi tudi slovenskemu ljudstvu. Zelo drugače rav najo z nemščino najnovejši naši posili prijate lji, lesičje-zviti šulvereinerji. Opazili so, kako Slovenec nemški vedeti kot dobro priznava. To sklenejo porabiti. Grozno veseli si na ušesa šepetajo: glejte vrzel, glejte luknjo, glejte vrata. Vdarimo skoz nja noter med Slovence in razdevajmo jih, da v par desetletjih onemo rejo! Čeravno Slovence sovražijo huje od čr nega besa, se mu sedaj hipoma na vso moč prijazno režajo, ostudno prilizujejo, nesramno lažejo rekoč: mi hočemo le pravo srečo vaše dece. Vendar kateri Slovence ni popolnem zabit, lahko zapazi, da je ova prijaznost le na videz. Kdor šulveraj narja skrbno opazuje in pomni, kar o „bindi šarjih“ govorijo med seboj in kar pišejo v svoje novine, ta mora ves nevoljen biti in po pravici razjeziti se, da je sicer izobraženim ljudem mogoče tako po pesjem pohuliti se in nevedneže slepariti.

Eden takih pesjih pohuljencev je nedavno Slovincem nekde „pridgal“ rekoč: le nemški se morate učiti, brez nemščine ne mo re nihče živeti“. Čudno, da še na sveti nekaj Italijanov, Francozov, Rusov živi, ki nemški ne znajo. Dalje je brodil: nemški vam treba znati, ker z nemščino lahko pridete po celem sveti, s slovenščino pa nikamor.“ Tega nam niti treba ni. Slo venci ne mislimo za palico prejeti pa Nemcem na ljubo svojo lepo slovensko domovino zapu stiti in iti kakor Judi potepat se po celem sveti. Ne, Slovenci ostanemo doma in se ne damo spodrinoti po tistih lisjakih, ki nas po sveti poganjajo z nemščino s trebuhom za kru hom, da bi nam našo slovensko zemljo leži ukradli. Sicer pa le nemčurska nadutost po bahačevo klopoče: z nemščino se pride po celem sveti. Nemec komaj na Francosko ali v Ame riko povohne pa uže vidi, da ni vse nemško. Tudi je grdo zaničevanje Slovanov, če kdo re če s slovenščino se celo nikam ne pride. Naša domovina je od Radgone do Trsta, od Brežic do Beljaka dovolj velika. Lepa še pa tudi je, ker se nemčurske družali in jenim „lačenber gerjem“ toliko sline ceđijo po njej. Vrh tega oslarja se na slovenske dežele bratska Hrvat ska, za njej stojijo Srbi in Bolgari; na severu Čehi, Slovaki, Lužičani, Poljaci in zadi za vsemi še Rusi, kojih samih je nad 60 milijonov. To

so sami nam bratje slovanski po krvi in govo rici. Sirni slovanski svet jih šteje kot listja, trave. Nekdaj je bojeviti Napoleon tudi kranj ske Slovence gnal v Rusijo pa sramotno moral bežati nazaj, ker so mu Rusi užgali Moskvo in je strašna zima pritislila. Srditi Kozaki podijo pred seboj spehane jetnike. „Stupaj, stupaj“ zakriči Kozak. „Vrag bi stupal, ko sem pa ves zdelan“ reče eden jetnikov. Kozak ostrmi nad temi besedami, spozna v Slovenci svojega slovanskega brata in mu pomaga.

Nemčurji pravijo tudi: nemški je tre ba Slovincem, da zamorejo z Nemci kupčijo imeti. Tega jim nihče ne veruje, kakor le še kak prismojen nemškutarček. Za voljo kupčije učijo se tujih jezikov trgovci, kramarji, mešetarji, ne pa celi narod. No, in Slovenci nismo sami kramarji, krošnjari „pin kafelnerji“ ali pinkel-Judi. Kateri si izmed nas izvoli trgovski poklic, ta se tudi potreb nih jezikov nauči. Za barantantaje na meji pa smo se dosedaj z Nemci pomenili in se bo demo tudi brez šulvereina. Na sv. Nežini god bil je v Teharji pri Celji letos velik živinski sejem. Prignali so 1000 goved. Največ poku pili živine so — Italijani in 40 vagonov napolnili z voli. Bode sedaj tamošnjim Slo vencem treba v šolah se italijanski učiti, da Italijani drugokrat zopet pridejo? Gotovo ne. Dobro blago trgovci zvohajo v deveti deželi. Kedar Slovenci ne pridelamo dobrega vina, ne izvrstnega hmelja, ne žlahtnega sadja, kedar ni mamo ne lepe živine, ne raznega lesa ali če imajo drugod blizu nas drugi kaj boljšega za prodati, oј potem se naj učimo vse svoje žive dni nemški; vse tihe noči italijanski — kupcev vendar ne bo. Tako prazne so toraj in sleparske vse kvante nemčurjev in šulvereinarjev.

(Dalje prihodnjič.)

Smešnica 5. Slučajno pridejo duhoven v družbo, kder se je nezmerno pilo. Brž nalijejo kupico vina in z njo duhovna silijo. Oni jo primejo rekoč: No, dobro, pa bom pil, kakor živina, ter jo po malem izpijejo; potem na stran denejo. Pijanci jo hočejo hitro spet napolniti, pa gospod jim branijo, ter rečejo: Nisem več žejen; dobro veste, da živina ne pije več, ke dar ni več žejna. Pijanci osramoteni potihnejo.

Razne stvari.

(Slovensko društvo) namerava letos zborovati tudi v Kozjanskem, Brežiškem, Slov. Bi striškem, sv. Lenartskem okraji in konečni glavni zbor jeseni obhajati v Mariboru. Dotični po verjeniki in domoljubi so prošeni, naj mislijo na priprave in svoje želje najjavijo odboru.

(Ptujška posojilnica) prične 1. febr. delovati, na kar se dotični domoljubi opozo rujejo.

(† Umrli) je ljubljanski knezoškof prevzvišeni g. dr. J. Pogačar. Prošt Zupan izvoljen je za kapitelskega vikarija in vlada škofijo, dokler ni imenovan nov škof.

(Iz Središča) nam poročajo, da je društvo Edinost za 2. febr. namenjeno veselico preložilo na nedeljo 3. februarja. V okrajni zastop izvoljeni so narodnjaki: Čulek, Sanjkovič, Žinko, Zadravec, Kolarič. Čestitamo!

(Častno občanstvo) podelila je občina sv. Jurij pod Tabrom svojemu župniku zlatomešniku č. g. Globočniku pa gosp. grajščaku Haptu. Slava!

(Ljubljanski Sokol) imel je lani 210 članov, 2223 fl. dohodka in 2000 fl. premoženja. Lepo!

(Izišla) je v g. Leonovej tiskarni lično tiskana knjižica Lovro Stepišnikova iz Slov. Bistrice: „Ženitne in svatbine navade in napitnice z godčevim katekizmom“. Knjižica bo dobro ustrezala gostovanjskemu in velja s poštnino vred 17 kr.

(Trpljenje Kristusovo) so gledališni igralci predstavljali 24. jan. t. l. v g. Neuholdovej kavarni v Slov. Bistrici baje prav dostojno in genljivo.

(Cerkvene pesmarice) gosp. Gregor Tribnikove tiska se l. del pod naslovom: „Cerkveni orglave na deželi“.

(Popravek.) G. Miha Čirič iz Bočkovec javlja, da so njegovi osebni sovražniki v nemške novine vest zatrosili, kakor da bi bil on J. Pušaku v Moravcih 130 fl. ukradel. Takšnega zločina še njemu nihče ni mogel očitati in ga tudi nihče tožil ni. Pušaku je 130 fl. ukradel še nepoznan tat.

(Kot volilni agitator) posloval je v Ptuiju c. k. kancelist Ljubšina, ker je 25. t. m. pri Vojsku delil listke, na katerih se Löschnigg priporoča in volilci vabijo v posvetovanje 30. t. m. zvečer.

(Ormoški okraj) ima sedaj še bolj narodni okrajni zastop, kakor pred volitvami. Steje 25 narodnjakov in le 5 ali 4 nasprotnike. Nemčurji so do tal pobiti. Imena prihodnjč.

(Spremembe) v Lav. škofiji: č. g. Mat. Stagoj, župnik v Terbovljah postal je administrator dekanije Laške; prestavljeni so č. g. kaplani Jož. Kralj v Žavec, Jan. Govedič v Šoštanj.

(Preveč denarjev) imajo v Rogaci, ker so za šilverein celo na Dunaj poslali 67 fl. Ko bi ljudje pametni Slovenci bili, porabili bi denar za domačo deco. Toda Tagespošta in vahterca jim preveč pamet mešate.

(Najlepši gozd) prodala je grajščina Dobrnska 270 oralov, da ga nemško-liberalni Italijan Negri v Celji poseka. Kaj pa, če bodo neusmiljeno oguljene planine vedno več toče izpošiljale?

(Tepež.) V Lokovicah sta ravsarja Kolenz (ne ptujski) in Klančnik in 4 pajdaši 10. t. m. hudo razsajali v krčmi Paradiževi pri Šoštanji.

(Sejmi) 3. febr. sv. Jurij na Sčavnici, Jarenina, sv. Jakob na Kalobji, Videm, Zeleni travnik, 4. febr. Doberna, Vojnik, Lipnica, Maribor, Videm.

Loterijne številke:

V Gradci 26. januarja 1883: 35, 83, 40, 71, 5
Na Dunaji " " 66, 3, 59, 17, 38
Prihodnje srečkanje: 9. februarja 1884.

Hram na prodaj.

Na Ptujski črni gori (Maria Neustift) blizu cerkve na najlepšem prostoru je celo novoizdani hram; ima štiri poslopj, dve kuhinji, eno klet, dvor in vrt ali ograd. Celo prikladno za duhovnika v miru ali enega trgovca. Posestnik tega hrama prebiva v hrami številka 8. tamkaj. 2-3

2-2

V najem

se takoj odda prodajalnica tik cerkve v Rečiškem trgu v gornji Savinjski dolini.

Več pové

Janez Smodiš,
posestnik v Rečici
pošta Mozirje.

Zahvala.

Najtopleje se zahvaljujem vsemu častitemu občinstvu, ki se je v tako mnogobrojnem številu udeležilo pogreba mojega nepozabljivega brata gospoda

Antona Žuža,

kanonika itd. na Laškem. Posebno sem dolžna srčno hvalo, prečastitim gg. duhovnikom in pa kmetom, ki so polnošteveno svojemu dušnemu pastirju izkazali zadnjo čast.

V Žaveci dne 21. januarja 1884.

Marija Janič.

Javna zahvala.

Jaz podpisana zahvaljujem se vsem, posebej gospodom učiteljem, kateri so prišli iz daljnih krajev ter ukazali 24. t. m. mojemu nepozabljivemu možu poslednjo čast.

Ana Stuhec.